

Ulls al cel i riuades de visitants en l'estrena de Temps de Flors a Girona

La previsió de pluja marca la primera jornada de la 71a edició del festival internacional gironí

El Barri Vell ha recuperat així una de les imatges més pròpies de l'esdeviment: gent aturada al mig del carrer intentant orientar-se, plànols doblegats de qualsevol manera, grups que dubtaven entre una escala i un carreró i voluntaris indicant el sentit correcte del recorregut. Les cues s'han repetit als principals espais i també en molts establiments del centre històric, on bars, cafeteries i comerços han viscut un matí de moviment constant. En alguns punts, l'afluència ha fet avançar els visitants gairebé al ritme que marcava la massa. Per evitar grans acumulacions, el dispositiu organitzatiu s'ha fet notar en diversos carrers del Barri Vell. Alguns accessos funcionaven només en sentit d'entrada o de sortida, amb personal encarregat de distribuir els visitants i ordenar els fluxos. També s'han utilitzat comptadors de persones en diferents punts per controlar quanta gent circulava per determinats carrers i evitar que els espais més estrets arribessin a una concentració excessiva. A la pujada de la Catedral, Carlos Vargas fa tasques de vigilància en un dels punts més sensibles del recorregut. La seva feina és vetllar perquè la gent es comporti de manera cívica i evitar situacions de risc, com persones que intenten circular amb bicicleta enmig de la multitud. Malgrat el volum de visitants, explica que la jornada està sent «bastant tranquil·la». El pas és constant, però ordenat, amb grups que pugen i baixen, pregunten pel següent espai o s'aturen per fotografiar cada detall. Un dels punts que més càmeres ha concentrat ha estat el Quiosc de les flors, a la pujada del Pont de Pedra. La instal·lació de Laura Bartra Riera i Anna Sancho Rutllant evoca els antics quioscos de Girona, punts de trobada i escenaris de la vida quotidiana avui gairebé desapareguts. El muntatge, de color rosa i envoltat de flors, recupera simbòlicament aquests espais com a testimonis d'un temps passat. Però més enllà del discurs, el públic l'ha convertit ràpidament en un petit plató improvisat. El banc situat al costat del quiosc s'ha omplert constantment de grups d'amics, parelles i famílies que esperaven torn per asseure-s'hi, somriure i endur-se la fotografia. A les escales de la Catedral, un altre dels grans epicentres del festival, el públic també s'ha aturat davant la figura de la Cocollona, integrada dins el muntatge de Teresa Vidal dedicat a l'Any Gaudí. La criatura, una de les figures més singulars de l'imaginari popular gironí, parteix d'una antiga llegenda sobre un animal mig cocodril i mig papallona que habitava a la ciutat. Però per a molts visitants que la descobrien per primera vegada, la referència no era tan evident. “És una tortuga o un drac?”, es preguntaven alguns mentre observaven la figura entre les flors i els elements inspirats en el trencadís gaudinià. El festival, com cada any, ha tornat a barrejar mirades molt diferents sobre la ciutat. Diana Nieves, una visitant canadenca, explica que ja havia estat dues vegades a Girona abans dels Jocs Olímpics del 1992 i que ara hi tornava coincidint amb Temps de Flors. Observa alguns muntatges amb interès, però també amb una certa distància crítica. Algunes propostes li semblen “massa modernes” per encaixar amb l'entorn històric del Barri Vell. “Suposo que no acaba d'encaixar del tot en una ciutat antiga”, comenta davant d'una de les instal·lacions. Altres visitants descobreixen el festival per primera vegada. Luis Palma, vingut de Barcelona, assegura que ja havia estat quatre vegades a Girona, però mai durant Temps de Flors. La impressió és positiva, tot i que reconeix que s'esperava menys gent. També Andrea Coste, de Romania, recorre els carrers amb la sensació d'estar davant d'una proposta singular. Fa dotze anys que visita Temps de Flors. “És diferent; és preciós”, afirma, tot i admetre que encara li falta veure una part del recorregut i que altres anys li havien agradat més. No totes les ciutats tenen un esdeveniment capaç d'omplir durant dies els carrers del centre històric amb gent arribada d'arreu només per passejar, mirar i fer fotografies. És evident que sempre hi ha comparacions, queixes i aquella sensació que algun any passat va ser millor. Els gironins, de fet, solen mirar Temps de Flors amb una exigència que sovint contrasta amb la fascinació dels visitants que el descobreixen per primera vegada.

Però entre les flors, les converses en molts idiomes i les fotografies constants, la ciutat ha tornat a entrar en aquella rutina estranya i excepcional que durant uns dies transforma completament el seu centre històric.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/girona/2026/05/09/ulls-cel-riuades-visitants-l-130035695.html>